

relam intentare, si præteritus sit, aut exhæredatus; quia solum juxta voluntatem, non præter illam, seu contra succedere conceditur. Rursus dispensatus ut ab intestato succedat prædictis personis, nequibit evertere testamentum. Vtrumque tenet cum pluribus Mathienz. in l. 10. gloss. 1. tit. 8. lib. 5. Recopilat. qui in legitimatio- ne sic coartata loquitur, quod in dispensatione à fortiori servandum erit, quæ strictius est accipienda. D. Covarruv. de matrim. part. 2. cap. 8. §. 8. à num. 2.

61 At ubi scriptum fuerit, *Ex testamento, & ab intestato succedat*, etiam actio contra testamentum concessa censetur, ut tot juribus id comprobavimus supra, ex num. 46. præter alia, quæ D. Covarruv. hoc cap. 1. num. 1. ad finem, expendit. Ratio quæ reddi potest, est quia ex usu loquendi communi, non omnino refragante verborum proprietate, ut ex præmissis supra, maxime num. 40. apparet, per hujusmodi clausulam omnimoda successio confertur, sive defunctus cum testamento decesserit, sive intestatus, quæ generalitate successio per everfionem supremæ voluntatis continetur: & licet verbum, *Ex testamento*, per se, & verbum *ab intestato*, similiter per se positum, non tribuant actionem contra testamentum, ut pronuper asserabamus, eadem tamen simul expressa hanc effectum operantur ob sermonis universalitatem; nam singula quæ non profunt, multa collecta juvant, cap. *Cum causam* 13. & ibi glossa finalis de probat. l. *Spadum* 17. §. *Qui jura*, ff. de excusat. tutor. Quod si ita non esset, credi nequit, in Constitutionibus Regiis, & Imperialibus tam frequenter usurpari hæc verba, ubi successio contra testamentum tribuitur, nisi sub eisdem illa veniret, maxime cum verborum proprietas in legibus dubitationis tollendæ gratiâ exactissime observanda sit, ne captiose interpretationi locus relinquatur, cap. *Erit autem*, 4. *distinet*. secundum quæ accipiendum est quod supra, num. 43. & alibi scriptum, nempe sub successione ab intestato comprehenditur jus adversus testamentum, per quod via ad illam aperitur; nam absolute non procedit, ita ut quoties datur successio ab intestato, competat actio contra testamentum; loquuti enim sumus juxta subjectam materiam, ac quæstionem, de qua agitur, quando simul & generaliter indulgetur alicui, ut ex testamento, & ab intestato liberis aut parentibus succedat; tunc si quidem actio ad infringendam supremam voluntatem verbo *Ab intestato* continetur; secus si per se ponatur, & limitate concedatur successio ab intestato, cum agi non possit contra testamentum, ut præmissimus; nam limitata causa limitatum producit effectum, l. *In agris*, ubi DD. ff. de acquir. rer. domin.

Ibi: *Quicquid tamen sit de illa contro-versia.*

62 Consule Petr. Gregor. *Synagmat. libro 43. cap. 2. per totum*, qui tenet per bonorum possessionem contra tabulas causam testati ad intestati reduci, licet Prætor solus hæredem facere non possit, §. *Quos autem*, *Instit. de bonorum possessione.*

Ibi: *Illud mihi videor jure asserere posse.*

Ita observatum est supra, num. 50. & de aliis, quæ hic subsequuntur, satis est dictum.

Verf. *Secunda ratio, qua utebamur.*

Sed replicari poterit adversus solutionem istam, quia verisimile non est, in tot juribus prætermittam esse mentionem successiois contra testamentum, nisi sub verbis, *Ex testamento, & ab intestato*, subintelligeretur, ut diximus num. 61.

Verf. *Tertia ratio.*

Quoad priorem partem argumenti Iasonis responsioni D. Covarruv. dici potest, quod in ea clausula verbum, *Ex testamento*, significat, ut possit legitimatus, aut dispensatus succedere, facto testamento, non solum secundum voluntatem, si institutus reperitur, sed etiam contra eam infringens testamentum, si præteratur, aut injuste exhæredetur, sicut accipitur in §. *Sunt autem*, *Instit. de honor. possess.* quod haud temere defendi posset.

Verf. *Quibus diligenter.*

Quamquam D. Covarruv. opinio probabilis admodum sit, tum propter fundamenta ab eodem late præmissa, tum ob tanti magistri autoritatem, tamen in contrariam magis propensa mens est, duce doctissimo Gregorio Lopez, propter leges plurimas, quæ per verba illa, *Ex testamento, & ab intestato*, jus succedendi contra testamentum tribuerunt. Nec refert, quod D. Covarruv. respondet id concedi non virtute sermonis, sed ex natura actus legitimatiois, aut alterius dispositionis, secundum quam successio adversus testamentum competit, etsi in lege, vel rescripto non exprimitur. Verum hoc ideo displicet, quia non tam assiduus esset hic loquendi stylus apud Legislatores, si eorum constitutiones egerent ampliatione & supplemento ex aliis legibus, ut asseritur est supra, num. 61.

Ibi: *Hinc denique deducitur.*

Sic prænotatum est, ac juribus comprobatum supra, num. 59. Sed quæri potest, an sic dispensatus ut succedat ab intestato, possit ex testamento hæres existere, cum ab utraque successione jure remotus esset: Nam affirmativa pars suadet ex regula, quod concessio quod est plus, & quod minus est censetur indultum, l. *Non debet cui* 22. ff. de regul. jur. l. 3. §. 12. ff. de statutib. Facit etiam, quia hoc est Principis beneficium, quod late ac benigne interpretandum est, l. *ult. ff. de constitut. Princip.* Sed contrarium probatur ex eo, quod cum hoc privilegium sit, debet strictè accipi, & regula dictæ legis *Non debet*, in privilegiis non obtinet locum, ut dixi supra, lib. 1. cap. 16. num. 14. & 24. & cap. 17. num. 139. Potest sanè responderi, quod si ex susceptione filii dispensati per testamentum alicui præjudicium generetur, impediatur hæres existere, quia privilegium, quavis beneficium Regis

gis sit, nullo modo extendi debet cum tertii detrimento, cui Principes nunquam velle officere creduntur; ut ex pluribus tradidit *dist. cap. 17. num. 137.* & notatur in d. l. *fin.* Si verò destituta causa testamenti, idem filius eodem modo ab intestato bona habiturus esset, ita ut alteri non noceat succedens ex testamento, admittendus erit, ut institutionis honore potiat ex præsumpta Principis voluntate; nam quod nemini nocet; & alicui prodest, facile conceditur, l. 2. §. *Si quis à Principe, ff. ne quid in loc. public. fiat. l. Rescripta 7. C. de precib. Imperat. offerend.*

67 Quid juris consequatur quoad successioem patris legitimatus cum clausula *Sine præjudicio venientium ab intestato*, quæ frequentissime rescriptis legitimatiois inferi solet, late docet Merlin. de legitim. lib. 1. tit. 2. *quæst. 9. per tot.* & vide supra, lib. 3. cap. 6. num. 21.

SUMMARIUM.

- 1 De Institutione sacrificii Missæ, & quis post Christum primus illam celebraverit.
- 2 Altaris Sacrificium Missæ à tempore Apostolorum nuncupatur.
- 3 Verbum Missæ cuius idiomatis sit, & de ejus etymologia, & num. 13. 14. cum seqq.
- 4 De Hymno, Sanctus, sanctus, sanctus, qui in Missæ recitatur.
- 5 Apud Græcos Gentiles non licebat discedere à Sacrificiorum solemnibus antequam abeundi licentia concederetur.
- 6 Idem moris etiam Romanis fuit.
- 7 De Missæ Fidelium, & catechumenorum.
- 8 Quæ catechumenis olim in Ecclesia denegabantur.
- 9 Catechumenus, vel alius quisvis infidelis rejicitur à Sacra Communione.
- 10 De distributione Panis benedicti catechumenis & aliis, qui ad Eucharistiam accedere vetabantur.
- 11 In Hispania & Gallia mos est partiendi Panem benedictum inter Fideles.
- 11 De Catechumenorum Missæ, & quomodo ab Ecclesia expellebantur cum Altaris Sacrificium peragebatur.
- 14 Verbum Missæ, Hebræicum quibusdam videtur.
- 15 Missæ Græci Liturgiam dicunt.
- 16 De significatu verbi Synaxis.
- 17 Verbum Missæ, in plurali reperitur.
- 18 Missæ verbum Græcum esse negatur, & D. Covarruv. defenditur.
- 19 Missæ definitio.
- 20 De partibus cunctis Sacrificii Missæ, remissive.
- 21 Error quidam Gratiani in Decreto notatur.
- 22 Calices Sacri ex qua materia fieri possunt.
- 23 Calix, in quo Christus Dominus consecravit; ex qua materia constat, & ubi asservetur.
- 24 De Kyrie eleison quod in Missæ dicitur.
- 25 Agentes de Sacro Missæ Sacrificio referuntur.

Verbum *Missæ*, an vox Latina, Græca, vel Hebræica sit.

DE origine sacrosancti Missæ sacrificii constat, quia Christus Dominus suprema ante Passionem nocte, corporis & sanguinis sui Sacramentum consecrans, illud instituit, cap. *Quia corpus* 35. de consecrat. *dist. 1. l. 54. tit. 4. p. 1.* Card. Baron. *Annal. anno 34.* & ibi Spondan. in ejus *Epitom. num. 15.* Gulielm. Durant. in *rational. Divin. Officior. lib. 4. cap. 1.* Sed primum post Christum celebrasse Apostolum Jacobum minorem, Alphæum cognomine, fertur, cui ceteri Apostoli tantum honorem ob singularem virtutum præstantiam detulerunt. Verum alii hæc accipiunt de solemnibus in Pontificalibus celebratione. Durant. num. 7. & in cap. *Jacobus 47. de consecrat. dist. 1.* dicitur eundem Apostolum ritum celebranda Missæ in scriptis tradidisse. Vide infra, num. 13.

Ad quod sacrificium significandum Apostoli Petrus & Paulus Latinis vocem Missam tradiderunt. Spondan. post Baron. *sup. num. 16.* cujus antiquitas constat ex Conciliis, ac Sanctorum Patrum primitivæ Ecclesiæ testimoniis, apud quos frequentissime verbum hoc pro sacrificio Altaris accipitur, ut videre licet apud Baron. & Spondan. Gualter. in *Chronographia, sec. 1. verit. 1. §. 15. pag. 35.* Theat. vitæ hum. *lit. 5. verb. Sacrificium, pag. 26.* Fagund. in 1. *Eccles. præcept. lib. 3. cap. 2. num. 10.*

Sed quæstionis est, cujus idiomatis propria hæc vox Missæ sit, de qua D. Covarruv. in præsent. Quidam Latinam esse arbitrantur, à verbo mittere seu dimitto deductam: cujus etymologiæ plures rationes reddunt, ex quibus præcipue sunt, quia peracto sacrificio, populus dimittitur, Diacono pronunciante, *Itæ Missæ est*; aut quia hostia sacra corporis & sanguinis Christi ad patrem mittitur, vel quoniam Fideles per Sacerdotem preces, vota & oblationes ad Deum mittunt, de quibus & aliis causis huic opinioni adstipulantes videndi sunt lex 58. tit. 4. part. 1. Durant. *dist. cap. 4. à num. 48.* Theat. vitæ hum. *sup. pag. 25.* Lexic. Theolog. *verb. Missæ*, Card. Bellarm. *tom. 2. lib. 1. de Missæ, cap. 1.* Pat. Suar. *de Sacram. resol. 3. quæst. 83. disp. 74. vers. Secundo de origine, fol. 954.* Fagund. *de præcept. Eccles. lib. 3. cap. 2. num. 13.* Filliuc. in *Decalog. tom. 1. tract. 5. de Eucharist. cap. 1. num. 14.* Calepin *verb. Missæ*, Ballæ. in *Florib. Theolog. tom. 2. verb. Missæ 1. num. 1.* Castro Palao *tom. 4. tract. 22. disp. unic. punct. 1. num. 4.* Bonacina *de sacram. disp. 4. q. ult. punct. 1. num. 1. vers. Dicitur*, D. Hidor. *etymolog. lib. 2. cap. 19. Dicatill. de Sacrament. tract. 5. de sacrific. Missæ, disp. 1. dubit. 4. n. 66.* Gavant. in *thesaur. sacror. Rituum, part. 1. tit. 1. pag. 2. vers. Vox Latina*, Henao *de sacrific. Missæ, disp. 2. sect. 1. num. 2.* Lexic. Calvin. *verb. Missæ*, & alii plurimi. Unde constat hanc sententiam longè receptiorem esse altera, de qua infra, n. 14.

Ibi: *Sixtus I. qui eadem successit.*

Hic Hymnus, *Sanctus, sanctus, sanctus*, dicitur Trilagus, Angelicus, Victoralis, Triumphalis, Cherubicus, qui quidem ante B. Sixtum in Missæ canebatur: sed Pontifex hic morem Ecclesiæ suo decreto firmavit, qui obiit anno 142. Spondan. ex Baron. *anno 142. num. 10.* Gavant.

sup. part. 1. tit. 12. vers. Concluditur, fol. 38. Quod uterque observat ex Clemente lib. 8. Constitum. cap. 16. Hymnus ille desumptus est partim ex Evang. Matthæi, cap. 21. partim ex Isaia, cap. 6. cui B. Ignatius adiecisse narratur verba illa, *Benedictus qui venit, &c.* & in Concil. Valensi, cap. 6. statuitur, ut in omnibus Missis, etiam defunctorum, recitarentur simul cum hymno. Ita Gavant. ubi proxime, qui sedulo tradit à quo singula, quæ hodie in Missæ celebratione adhibentur, fuerint instituta.

Ibi: *Et adsumitur origo ejus rei à Græcis.*

Mos fuit apud Græcos, ut cum sacra agebantur, nullus discederet antequam per eum, qui sacra faciebat, abeundi licentia concederetur per ea verba, quæ Latinè *Missio populis*, interpretantur, quod ad rem observant Theat. vitæ humanæ sup. pag. 25. Calepin. & Lexic. Calvini supra.

Ibi: *Scribit & ad hæc Plutarchus.*

Idem quod de Græcis præmissimus, Romanis fuit in usu, quia confectis Sacrificiis, populus dimittebatur, Flamine dicente, *Illicet*, id est, ire licet. Calepin. verb. *Illicet*, ubi quod finem cuiusque actionis significat præter alia, Lexic. Calvini verb. *Missæ*, Cornucop. de ling. Latin. col. 110. num. 10. Joan. Rosin. de antiquitatib. Roman. lib. 5. cap. 39. vers. Postquam cadaver, ubi de funere agit, quo peracto, præfata novissimum verbum alta voce pronuntiabat, *Illicet*.

Ibi: *Propius tamen huic observationi accedit.*

Olim in Ecclesia Missa duplex existere dicebatur, cum unum esset sacrificium; nam præmissis precibus, & aliis usque ad offertorium exclusivè, Diaconus pulpitem ascendens proclamabat, *Si quis catechumenus est, exeat foras; aut, Si quis non communicat, det locum*: quo audito, catechumeni, Gentiles, energumeni, & alii, quibus interesse sacrificio Altaris non licebat, abibant: & hæc Missa Catechumenorum vocabatur. Altera Missa Fidelium erat, quæ ad finem usque perdurabat, à qua non discedebatur antequam Diaconus pronunciaret, *Ite Missa est*: de quibus l. 59. tit. 4. part. 1. B. Gregor. dialog. 2. cap. 23. Pat. Suar. sup. Gulielm. Durant. d. cap. 4. num. 45. 46. & 47. Fagund. dict. cap. 2. num. 12. Bassæus ubi sup. Dicastillo num. 67. Henao sup. n. 3. Theat. vitæ hum. verb. *Sacrificium*, pag. 26. Castro Palao, Calepin. Lexic. Theolog. Lexic. Calvini, laudati supra, num. 2. Ille autem usus, ut ad proclamationem Diaconi excluderentur à Missa catechumeni, & alii, qui Divinis interesse verabantur, fortè Ecclesiæ mutuatus provenit à Græcis Gentilibus, quibus motis fuit, ubi populus ad Sacrificia convenerat, ut sacra facturus interrogaret, *Quis hic?* Cui circumstantes respondebant, *Multi & boni*, quæ asserbant, ut si quis conscius esset peccati admitti, à mysteriis discederet. Lexic. Calvini verb. *Missæ* 2. ubi latè probat, Missam in plurali pro uno eodemque sacrificio usurpari ad significandam Missam Fidelium, & catechumenorum. Henao ubi proxime.

Ibi: *Scribit ad hæc D. Augustinus.*

Omnes ferè, quos dedimus numero præcedenti, asseverant Catechumenis non licuisse Missæ Fidelium adesse, quia ante Baptisma susceptum extra gremium Christianorum existentes putabantur indigni nedum sacra Communione corporis Domini, sed etiam ipsius aspectu. Vide Suar. Fagund. Bassæ. Durant & alios ubi proxime. Verùm Ecclesia, ut D. Augustinus testatur, non solum ob Sacramenti reverentiam, sed etiam ut catechumeni alacrius ad saluferum Baptismi fontem convolerent, mysteria sacra ab eisdem celare decrevit, sicut & sacrorum librorum lectionem non permisit, sicut observavimus supra cap. 14. num. 4. naturale quippe est exoptare negata, unde versus: *Nūmquam in vetitum, appetimusque negatum*. Eadem fortassis ratione non instruebantur in Fide catechumeni in scriptis, sed viva voce, ut refertur ex Erasmo in præfat. D. Luca, & in Lexic. Calvin. verb. *Catechista*.

Ibi: *Nullum ex eis admitti ad Eucharistiam.*

Infidelis omnis sacre communionis est omnino incapax, etiam si catechumenus sit, quia cum nondum per januam, quæ est Baptismus, cap. Cum itaque 112. de consecrat. dist. 4. l. 10. tit. 4. part. 1. ingressus sit, aliorum Sacramentorum particeps fieri nequit, cap. ult. §. 1. de Presbyter. non baptizat. d. l. 10. Partit. Ita docent Suar. de Sacram. disp. 62. quest. 78. sect. 3. vers. Sed hæc sententia, Bonacina eod. tract. disp. 4. quest. 6. punct. 1. n. 2. Bassæus in Florib. Theolog. tom. 1. verb. *Communione sacra*, num. 23. Fagund. in 3. præcept. Eccles. lib. 3. cap. 8. num. 1. Lug. de Sacram. disp. 13. sect. 1. num. 4. Diana part. 4. tract. 4. resol. 50. vers. Nota secundò, ubi quod non confirmatus potest sumere Eucharistiam. Imò qui ante Baptisma ad Altaris Sacramentum accedit, deterius delinquit quàm Christianus cum conscientia lethalis culpæ. Leand. de Sacrament. tom. 2. tract. 7. de Eucharist. disp. 7. quest. 6. Sed licet hæc sententia omnium sit, uno excepto Theologo Marsilio, everti tamen videtur ex d. cap. Veniens, §. 1. de Presbyter. non baptizat. ibi: *Quoniam & Sacramentum conjugii, & Eucharistia à non baptizatis recipi potest*. Sed dicendum est cum Suar. sup. & Lugo dist. sect. 1. num. 7. Pontificem ibi non decisivè fuisse loquutum, sed ea argumentem super quæstione retulisse.

Ibi: *Joan. 2. Ipse autem Jesus non credebatur se illis.*

Quia inconstantiam eorum agnoscebat, qui recens ob miraculum crediderunt, Cornel. à Lapide ibi.

Ibi: *Imò neque illam intueri.*

Ita prænotatum est supra, num. 8. ex Suarez laudato supra, num. 4.

Ibi: *Quamvis panis benedictus ac sanctificatus.*

Olim in Ecclesia Dominicis ac festis diebus post solemnia Missarum distribuatur catechumenis

menis panis in frustra confectus, unde buccellatus vocabatur, in symbolum amicitie & communionis, quem buccellatum fraternitatis dixit D. August. epist. 36. & bis coctum fuisse, quasi frugalitatis indicem, tradit Guil. Stuchius lib. 1. antiquitat. convivial. cap. 30. Qui panis quoniam benedictus, & sanctificatus, Sacramentum aliquando nuncupatur, aliquando Eulogia. Hic panis ministrabatur illis, qui à sacra mensa Eucharistie remoti erant, ut in Ecclesia sumeretur, quapropter diebus jejunii non exhibebatur. Mos ille antiquissimus fuit, de quo Card. Baron. Annal. anno 313. ubi Spondan. in Epitom. num. 13. & 14. Gavant. in Thesaur. sacror. rituum, part. 2. tit. 11. pag. 159. Theat. vitæ hum. lit. P. vers. Panis catechumenorum, Nazianzen. orat. in fun. patr. Suar. de Sacram. 75. disp. 46. sect. 6. vers. Quarto hoc. Ipse quidem panis fermentatus, ad distinctionem azymi, in quo corpus Christi consecratur, appellari solebat. Spondan. num. 14.

Ibi: *Qui tandem usus & ad nostra tempora.*

Auctor Theatri vitæ hum. ubi proxime, testatur in tota Gallia, & aliis provinciis usu receptum, ut post concionem Parochus panem benedicit, qui sectus frustulatum assistentibus tribuitur, ut domum deferant. Idem in aliquibus Hispaniæ oppidis observatur hodie.

Ibi: *Et quamvis prædicta hujus dictionis Missa.*

Hujusmodi etymologia à mittendo, seu dimittendo populo, tam Fidelium, quàm catechumenorum, post unam & alteram Missam, placet laudari supra, n. 4. & de catechumenorum missione consule Suar. de Sacram. disp. 83. q. 83. sect. 1. vers. Secundo probari potest, cum seqq. Lexic. Calv. verb. *Catechumeni*, ubi quod ter proclamabat diaconus: *Exite catechumeni*.

Ibi: *Nec me lateo olim à Romanis Pontificibus.*

Vide Spondan. ubi proxime, num. 13. in addit. qui D. Covar. assentitur, asserens panem illum, quem mittere solebat Pontifex, Eucharistiam esse.

Vers. *Quibusdam vero placuit.*

Inter ceteras rationes, quas reddidimus supra, num. 4. hæc est, quia per Sacerdotem hostia offertur, & preces, vota & oblationes ad Deum mittuntur, seu transmittuntur, quam probant omnes ferè ibi laudati, & habetur in l. 58. tit. 4. p. 1. Primus qui tantum sacrificium obtulit Patri, fuit idem Christus nocte Cœnæ, Trident. sess. 22. cap. 1. Fagund. in 1. præcept. Eccles. lib. 3. cap. 2. num. 11. Post quem aliqui existimant primum celebrasse B. Iacobum, sicut præmissimus num. 1. sed præter alios contra tenet Gavant. sup. part. 1. tit. 1. pag. 3. vers. Primam verò, ubi tradit B. Petrum ante omnes sacrum fecisse die Pentecostes in cœnaculo Sion. Idem Apostolus in Missæ celebratione orationem Dominicam adhibuisse fertur, Durant. in ration. Divin. Officior. lib. 4. cap. 1. n. 4.

Vers. *Andr. Alciat. lib. parerg. 7.*

Hucusque actum est de prima opinione posita supra, num. 4. ejusque rationibus; nunc ad aliam oppositam pervenitur, quæ docet, verbum *Missæ* Hebraicum, sive Chaldaicum esse origine, à voce *Missab* profectum, quod spontaneam oblationem significat. Ita sentiunt Spondan. ex Baron. in Epit. anno 34. n. 16. Gualter. in Chronograph. seculo 1. verit. 1. §. 15. pag. 35. Tolet. in Sum. lib. 2. cap. 4. num. 6. Ant. Nebrissenf. verb. *Missæ*, Henriq. in Sum. lib. 8. de Eucharist. cap. 1. n. 1. Navar. in Manual. Lat. cap. 25. num. 111. & alii apud eos. Quam opinionem probabilem fatetur Suar. de Sacram. quest. 83. sect. 3. vers. Secundo de origine, pag. 954. pro qua adducit Concil. Senon. in decret. Fidei, cap. 11. Claud. de Sanctis in præfat. ad Græc. liturgias, Pamel. in præfat. ad Latin. liturg. & in scholiis ad Tertullian. lib. de orat. in princip. Nec parum suadet similitudo vocis *Missæ*, & *Missab*, & verbi significatio, quæ aptissima est sacrificio corporis Christi, qui se ipsum pro nobis ultro Patri obtulit: estque admodum verosimile, Apostolos qui hoc nomen imposuerunt, illud ex sacris Literis accepisse ad tantum mysterium significandum. Et licet Suarez ubi supra objiciat, quod Patres Græci, & Syri eam vocem non retinuerunt in suis liturgiis sicut alias, ut *Alleluia*, *Amen*, quæ Hebraicæ sunt, ex quo præsumitur esse verbum Latinum; tamen hoc minime convincit, cum ex alia causa omitti possit; ideoque etsi non ita recepta ut opposita, amplexanda videtur, etsi D. Covar. de ejus veritate dubius aliis linguæ Hebraicæ peritioribus decidendam quæstionem relinquat circa opinionum probationem. Hebræi verò *Micha* sacrificium Altaris appellant. Bonacina de Sacrament. disp. 4. q. ult. punct. 1. num. 1. vers. Dicitur.

Ibi: *Quod Græci veteres dicunt.*

Sacrosanctum Eucharistie sacrificium Græci liturgiam vocant, de qua fusè Gualter. ubi nuper, §. 16. ubi quod ea vox significat tributum, obsequium, ac publicam functionem, seu ministerium. Idem observant Bonacina sup. Bellarmin. tom. 2. lib. 1. de Missa, cap. 1. Bassæus in Florib. Theolog. verb. *Missæ* 1. num. 1. Azor. Institut. moral. part. 1. lib. 10. cap. 8. quest. 83. disp. 74. sect. 3. vers. Secundo de origine, pag. 954. Fagund. d. cap. 2. num. 14. Henriq. sup. lib. 9. cap. 10. n. 2. Cœpit liturgia, seu Missæ sacrificium celebrari apud Græcos sub Adriano I. Imperatore, qui obiit anno Christi 140. Gavant. in thesaur. sacror. rituum, part. 1. tit. 5. num. 2.

Ibi: *Aliique veteres Theologi Synaxin appellaverunt.*

Synaxis significat conventum, seu collectionem Fidelium ad actiones sacras in Ecclesia exercendas, velut ad orandum, ad audiendum verbum Dei, aut Sacramenta celebranda: frequentissimè usurpatur pro sanctissima Eucharistia, vel pro Communione, sive celebratione Sacrificii corporis Domini, ut videre est apud Baron. Annal. tom. 1. anno 34. ubi Spondan. num. 16. & anno 57. & ibi Spondan. num. 45. Suar. ubi proxime, Calepin. verb. *Synaxis*, Fagund.